

[Svend Erik Hovmand]

hvis en kommune siger: vi vil gerne bygge 10 huse? Hvor går grænsen?

Nu ved jeg meget vel, at ministeren om lidt vil stå op og sige: jeg vil ikke sige noget konkret, lad mig få en speciel sag, så kan jeg tage stilling til det.

Men det vil jeg ikke acceptere at vi skal slå os til tåls med her i dag. Vi har behov for at vide, hvem der afgør, hvor denne grænse skal være. Vi har behov for at vide, om ministeren vil modsætte sig det, hvis der lokalt er ønske om at bygge f. eks. 5 huse om året i et landsbysamfund, eller det er i orden, hvis amtet og lokalkommunen er enige om det, eller hvis kommunen alene ønsker det. Hvor går grænsen? Jeg synes, det er vigtigt, at vi får disse ting afklaret, og jeg håber, det sker, inden denne debat slutter.

Thorndahl (FP):

Jeg skal kun komme med en lille uddybning af mine betragtninger omkring miljøankenævnet.

Jeg er glad for, at ministeren tilkendegiver en åbenhed over for denne institution, som jeg også af principielle grunde er betænkelig ved, fordi der forfatningsmæssigt simpelt hen ligger en blindtarm i systemet helt uden politisk ansvar, som også andre ordførere har været inde på det, og det er jeg principielt betænkelig ved, uanset hvordan ankenævnet så i øvrigt måtte fungere, det er jo en helt anden betragtning.

Det er jo sådan, at det antal sager, som ankenævnet i dag behandler – også ifølge de bemærkninger, som er gjort her til forslaget – er af størrelsesordenen 200 pr. år, og ved at inddrage zonestovssagerne skønner man at det bliver fire-, femdoblet. Det vil sige, at man placerer ankenævnet meget stærkere i systemet, og det betyder, at når vi nu i næste samling skal til at se på systemet i miljøbeskyttelsesloven, vil det nok være rimeligt at sige på det tidspunkt, hvis vi beholder ankenævnet, at nu kan det ikke være meningen, at man efter at have tre-, fire-, femdoblet dets sagsmængde skal begynde at se på, om det er hensigtsmæssigt i miljøbeskyttelsesloven at beholde miljøankenævnet. Der var megen diskussion omkring dette ved den revision, vi havde for et par år siden, og jeg tror ikke, at der er flertal i folketinget for at bevare miljøankenævnet.

Men hvis vi nu med by- og landzonenloven går hen og giver miljøankenævnet en tre-, firedobling af sagsmængden, kan vi ikke næste år beslutte at nedlægge det. Derfor mener jeg, at det er meget hensigtsmæssigt, at man både i udvalget og i ministeriet overvejer, om vi ikke kan gøre det på en anden måde, så vi ikke binder miljøankenævnet fast i dansk administrativ praksis som en betydelig administrativ blindtarm helt uden politisk ansvar og dermed også helt uden politisk kontrol.

Flygaard (DR):

Da jeg desværre var forhindret i at tage ordet i første omgang, skal jeg blot her lige tilkendegive, at retsforbundet gerne vil være med til at se på det pågældende forslag i udvalget. Men vi er nok en lille smule i tvivl om, hvorvidt det foreliggende lovforslag opfylder de intentioner, som kommer til udtryk i den folketingsbeslutning om styrkelse af kommunernes selvbestemmelsesret og landsbyernes udvikling, som blev vedtaget her i tinget den 31. maj 1978.

Jeg skal i øvrigt ikke her komme med mange bemærkninger til lovforslaget, da vi jo på tirsdag skal have en debat om disse problemer, men jeg føler måske anledning til alligevel at påpege et enkelt forhold.

I lovforslagets § 1, nr. 7, hvor man opregner, hvem der kan indgive klage til miljøankenævnet, ville jeg nok foretrække, at man i punkt 2 slojfedede ordet individuel, således at også enkeltpersoner og organisationer med en generel interesse fik adgang til at indgive klage. Vi mener nok, at det er en for snæver klageadgang, som er foreslået i § 11.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg tror nok, at hr. Svend Erik Hovmand er gået lidt for vidt i sin fortolkning af mit indlæg. Det er klart, at det må indebære en overraskelse for ham, hvis han fortolker det så langt, at det er direkte i modstrid med min skriftlige fremsættelse af lovforslaget. Jeg har selvfølgelig ikke sagt, at der ikke skal laves kommuneplanlægning, når regionplanerne er godkendt, for det er jo en klar opgave for kommunerne. Når regionplanlægningen foreligger, skal der laves kommuneplanlægning, og det er først i henhold til disse planer, at man kan overlade administrationen af enkeltsagerne til kommunerne. Det